

Sygn. akt I C 952/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Małgorzata Szczęsna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa E. Ł.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA w W. na rzecz powódki E. Ł. kwotę 8.046,16 zł (osiem tysięcy czterdzieści sześć złotych 16/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 7.824,76 zł od dnia 08.11.2014 r. do dnia 31.12.2015 r.,

- od kwoty 221,40 zł od dnia 13.10.2015 r. do dnia 31.12.2015 r.

oraz wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi

- od kwoty 7.824,76 zł od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 221,40 zł od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.794,09 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 września 2015 r. powódka E. Ł. wniosła przeciwko stronie pozwanej (...) SA z/s w W. pozew o zapłatę kwoty 8.046,16 zł, na którą składają się kwoty:

- 7.824,76 zł wraz z należnymi odsetkami liczonymi w wysokości ustawowej liczonymi od dnia 8 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

- 221,40 zł wraz z należnymi odsetkami liczonymi w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 22.09.2014 r. uszkodzony został, będący własnością powódki, pojazd m-ki M. (...) o nr rej. (...). Pojazd sprawcy posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W odpowiedzi na zgłoszenie szkody strona pozwana w dniu 08.10.2014 r. sporządziła kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu powódki, z której wynikało, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powódki wynosi 4.850,70 zł. W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana

przyznała powódce kwotę 4.850,70 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu powódki, którą to kwotę powódka otrzymała 21.10.2014 r. W ocenie powódki zarówno przedstawiona przez stronę pozwaną kalkulacja naprawy jak i wypłacone dotąd przez stronę pozwaną odszkodowanie nie oddają rzeczywistych rozmiarów poniesionej przez nią szkody oraz wysokości kosztów niezbędnych do jej usunięcia. W celu weryfikacji kalkulacji strony pozwanej powódka zdecydowała się zlecić sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu oraz wycenę wielkości poniesionej przez nią szkody przez niezależnego rzeczoznawcę. Z kalkulacji z dnia 05.09.2015 r. sporządzonej na zlecenie powódki wynikało, że szkoda w jej pojeździe powstała wskutek zdarzenia drogowego z 22.09.2014 r. oszacowana została na kwotę 12.675,46 zł, a koszt sporządzenia tej kalkulacji wyniósł 221,40 zł. W ocenie powódki wysokość rzeczywiście poniesionej szkody wynosi 12.675,46 zł i jest równa kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu wynikającym z kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu, sporządzonej przez rzeczoznawcę na zlecenie powódki. Powódka dochodziła zatem zapłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 7.824,76 zł stanowiącej różnicę między kwotą wynikającą z kalkulacji naprawy szkody na zlecenie powódki tj. 12.675,46 zł, a kwotą dotychczas wypłaconego przez stronę pozwaną odszkodowania tj. 4.850,70 zł. Powódka dochodziła też zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji szkody przez prywatnego rzeczoznawcę w kwocie 221,40 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana wskazała, że bezspornym jest, że strona pozwana w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy mechanicznych ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 22.09.2014 r. w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powódki; Przyznała też, że na skutek zgłoszenia tej szkody, strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego ustaliła na podstawie sporządzonego kosztorysu wysokość szkody w pojeździe powódki na kwotę 4.850,70 zł, która to kwota została wypłacona powódce.

Zdaniem strony pozwanej wyliczone odszkodowanie jest odpowiednie do rozmiaru poniesionej przez powódkę szkody. Uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody, co wynika z dyspozycji art. 363 § 2 Kc winny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, a wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumę pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 Kc.

Zdaniem strony pozwanej, która zakwestionowała roszczenie powódki co do wysokości, powódka błędnie wyliczyła wartość szkody posługując się prywatną opinią. Przedstawiona przez powódkę kalkulacja naprawy stanowi jedynie dokument prywatny i nie może być podstawą do obliczenia wysokości szkody. Przedstawiona przez powódkę kalkulacja nie uwzględnia alternatywnych części zamiennych dostępnych na krajowym rynku motoryzacyjnym, i znacząco odbiega od realiów rynkowych oraz przyjmuje maksymalne wartości w zakresie robocizny oraz części zamiennych. Bezpodstawne jest zdaniem strony pozwanej również roszczenie powódki o zwrot kosztów sporządzenia opinii przez prywatnego rzeczoznawcę, gdyż zdaniem strony pozwanej nie jest to normalne następstwo szkody oraz nie stanowi kosztu zapobieżenia zwiększeniu szkody ani niezbędnego kosztu obrony ani też zastępstwa procesowego. Również zdaniem strony pozwanej nie mają również uzasadnienia roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania, skoro strona pozwana nie była i nie jest w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 Kc, bowiem strona pozwana zlikwidowała szkodę w przepisany terminie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 22.09.2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki M. (...) nr rej (...) należący do powódki. Strona pozwana ponosi co do zasady odpowiedzialności cywilną wobec powódki za skutki zdarzenia z dnia 22.09.2014 r., w związku z istniejącą pomiędzy nią a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Powódka po kolizji zgłosiła szkodę stronie pozwanej, a strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody, w wyniku którego w dniu 08.10.2014 r. sporządziła kalkulację naprawy nr (...) i wypłaciła na jej podstawie powódce kwotę 4.850,70 zł w dniu 07 lipca 2014 r. tytułem

odszkodowania tj. kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed ww. wypadku komunikacyjnego, którą to kwotę powódka otrzymała na rachunek bankowy w dniu 21.10.2014 r.

(bezsporne a nadto:

- kalkulacja naprawy nr (...) – k. 10-16
- decyzja strony pozwanej z 04.03.2015 r. – k.17,
- potwierdzenie przelewu – k.18,
- dokumenty w aktach szkody nr szkody nr (...) – w załączeniu akt).

Powódka zleciła sporządzenie opinii i kalkulacji naprawy ww. pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu D. S. (1), z której wynikało, że faktyczny koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed wypadku równa się kwocie 12.675,46 zł. Tytułem tej kalkulacji naprawy powódka poniosła koszt 221,40 zł na podstawie faktury nr (...).

Dowód: - kalkulacja naprawy nr (...) rzeczoznawcy D. S. – k. 19-23

- faktura VAT nr (...)– k.24

Koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji z dnia 22.09.2014 r. z zastosowaniem do naprawy części oryginalnych (typu O – tzw. oryginały serwisowe) wynosi 12.872,66 zł (w tym koszty części oraz robocizny – prac blacharsko-lakierniczych według stawek na rynku lokalnym), a przy przyjęciu że prawy reflektor może być naprawiony z użyciem zamiennika części typu Q koszt ten wynosi 12.860,23 zł. Nie ujawniło się, by uszkodzone części były inne niż oryginalne. Koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji z dnia 22.09.2014 r. z zastosowaniem zamienników części (typu Q) wynosi 12.034,07 zł. Wykonanie naprawy pojazdu powódki w ww. zakresie jest ekonomicznie uzasadniona; wartość rynkowa pojazdu powódki przed szkodą wynosi 38.200 zł, a wartość rynkowa pojazdu powódki w stanie uszkodzonym wynosi 34.600 zł.

Dowód: - opinia M. P. biegłego sądowego przy SO w Legnicy z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz kalkulacji kosztów napraw powypadkowych – k. 55-70,

- opinia uzupełniająca – k. 85-89

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało prawie w całości na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. W wyniku zastrzeżeń powódki biegły sporządził opinię uzupełniającą, której już żadna ze stron nie kwestionowała.

Na marginesie należy zauważyć jedynie, że choć słuszny okazał się zarzut strony pozwanej, że kalkulacja wykonana na prywatne zlecenie powódki poza postępowaniem sądowym nie może stanowić w nim rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517,

postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony, to jak się okazało kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powódki pokrywała się praktycznie w całości z opinią biegłego sądowego sporządzoną w niniejszej sprawie w zakresie kosztów przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed zdarzenia z dnia 22.09.2014 r.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Bezsporny w niniejszej sprawie był sposób likwidacji szkody powoda w jego pojeździe, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powódki miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 22.09.2014 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 22.09.2014 r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonywujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie

ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Podzielając w pełni to stanowisko, Sąd nie przychylił się do stanowiska, iż szkodę faktycznie poniesioną przez poszkodowanego miałyby stanowić, o ile naprawa została dokonana, poniesiony przez poszkodowanego koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie” przez poszkodowanego wyłączałaby możliwość żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (podobnie wyrok SN z 19.02.2003 r., V CKN 1690/00). W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności. Z tego względu w ocenie Sądu w niniejszej sprawie należało określić wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów (typu O, a nie typu (...)).

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 22.09.2014 r. przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów wynosi 12.872,66 zł. Wobec faktu, że z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed tej kolizji strona pozwana wypłaciła dotąd powódce kwotę 4.850,70 zł, powódka zasadnie mogła domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty 7.824,76 zł dochodzonej pozwem (albowiem kwota ta mieści się w różnicy kwot 12.872,66 zł i 4.850,70 zł), zasądzonej w ramach ogólnej kwoty 8.046,16 zł w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powódki.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem przywrócenia pojazdu powódki do stanu technicznego sprzed kolizji z dnia 22.09.2014 r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powódce kwotę 221,40 zł, zwierającą się również w ramach ogólnej kwoty 8.046,16 zł, stanowiącą koszt brutto kalkulacji naprawy pojazdu powódki, wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczowej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 Kc. Sąd uznał, iż zlecenie przez powódkę rzeczoznawcy samochodowemu wykonania kalkulacji dla powódki było obiektywnie uzasadnione, albowiem nie ujawniło się by powódka posiadała wiedzę specjalistyczną w zakresie wyceny szkód pojeździe, a wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powódki, z której wynikało, że strona pozwana pierwotnie zaniżyła koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji z 22.09.2014 r., znalazła potwierdzenie praktycznie w całości w opinii biegłego sądowego, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej kalkulacji poniesiony przez powódkę powinien być wliczony do odszkodowania należnego powódce. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

O odsetkach od zasądzonej kwoty 7.824,76 zł tytułem zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed wypadku z 22.09.2014 r., liczonych od dnia 08.11.2014 r., Sąd orzekł mając na uwadze granice żądania pozwu oraz

w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Żądanie zapłaty odsetek tytułem ustalonego w stanie faktycznym uzupełniającego zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed wypadku z dnia 22.09.2014 r. było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powódce całej należnej jej z tego tytułu kwoty w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy, nawet gdyby liczyć że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 08.10.2014 r., gdyż z tego dnia pochodzi kalkulacja naprawy pojazdu powódki, sporządzona przez stronę pozwaną w wyniku zgłoszenia szkody przez powódkę.

Natomiast na podstawie art. 481 Kc w zw. z art. 455 Kc żądanie odsetek ustawowych od kwoty 221,40 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez prywatnego rzeczoznawcę, zasadne było ich liczenie dopiero od następnego dnia po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie tj. od dnia 13.10.2015 r., które to zgłoszenie należało traktować jako wezwanie w rozumieniu art. 455 Kc w wyniku którego strona pozwana winna niezwłocznie spełnić świadczenie wobec powódki. W pozostałym zakresie żądanie odsetkowe powódki ulegało oddaleniu jako bezzasadne.

Jednocześnie wskazać należy, że o odsetkach od zasądzonych kwot Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 2 Kc, z uwzględnieniem brzmienia tego przepisu obowiązującego do dnia 31.12.2015 r. i zasądzeniu w związku z tym ulegały odsetki za opóźnienie za ten okres w wysokości odsetek ustawowych, a za okres od dnia 01.01.2016 r. z uwzględnieniem brzmienia ww. przepisu obowiązującego od tego dnia i zasądzeniu w związku z tym ulegały odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało prawie w całości uwzględnione. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powódki kwota 2.794,09 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powódkę, na które składają się kwota 403 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1.174,09 zł tytułem opłaconych z zaliczki powódki kosztów wynagrodzenia przyznanego biegłemu sądowemu za sporządzenie opinii w sprawie, kwota 1.200 zł tytułem opłaty za czynności radcy prawnego reprezentującego powódkę (§ 6 pkt 3 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.